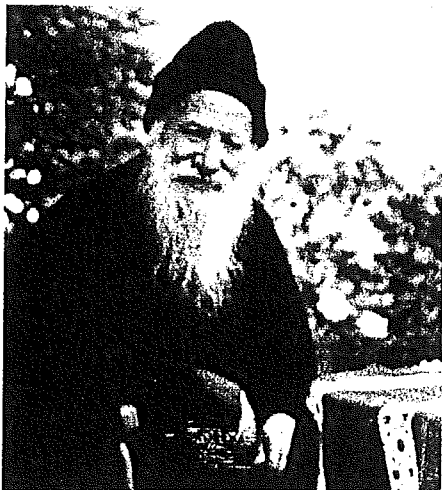

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Η διάνοια δέν ενδιαφέρεται γιά τό τί επιδιώκει ή καρδιά. Έχουμε διαφορετικά ενδιαφέροντα. Η μέν διάνοια έγκειται επί τά πονηρά, ή δέ καρδιά προσπαθει νά επικοινωνήση μέ τό Θεϊόν. Σ' έναν παροξυσμό πόνου, ψυχικού ή σωματικού, ή διάνοια ύποτάσσεται, καθηλώνεται στην επιθυμία τής καρδιάς. Καί "καρδιά" δέν έννοούμε αυτό τό σάρκίνο τής καρδιάς. Η "καρδιά" είναι πιό μέσα, πιό έσωτερικά.

Λοιπόν, τότε, έφ' όσον καθηλώνεται, έχουμε άρνητικό καθοδικό. Καί, τί γίνεται άμέσως; Γίνεται ή λάμψις, γίνεται τό φώς. Καί, γι' αυτό λέει ό Θεός: "Χτυπήστε μου τήν πόρτα, κι εγώ θά σάς άνοιξω. Ζητήστε μου ό,τι θέλετε, κι εγώ θά σάς τό δώσω" Πότε; "Όταν φθάση ή φωνή μας (σ' Αυτόν).

Εϊδατε, στον δρόμο, ότι, άν δέν φωνάξης σ' έναν:" "Ε, Γιάννη, Γιάννη...", δέν γυρίζει νά σέ δη. Πρέπει, λοιπόν, ν' άκουσθή ή φωνή μας στον Θεό.

Αλλά, κάθε φορά πού λέμε ότι προσευχόμεθα, άκούγεται ή φωνή μας στον Θεό; Αυτό είναι τό έρώτημα... Γιατί, πόσες φορές πäs νά προσευχηθής, και χασμουριέσαι, θυμάσαι τί σου έκανε ό ένας και ό άλλος, πώς νά εκδικηθής, τί θά κάνης, τί θά ράνης... Δέν είναι δυνατόν, έτσι νά πής ότι "Προσευχήθηκα άπόψε".

Γι' αυτό, λοιπόν, μόνο όταν ό άνθρωπος ύποφέρει σωματικά και ψυχικά, ΤΟΤΕ μπορεί ν' άνοιξη τήν πόρτα του Χριστού...

Γέρων Πορφύριος

ΓΕΡΩΝΤΩΝ

✘ Τό άν θά πάμε στον Παράδεισο ή στην Κόλασι δέν έξαρτάται από τό εάν έχουμε λίγα ή πολλά χρήματα, αλλά από τον τρόπο πού θά χρησιμοποιήσουμε αυτά πού έχουμε. Τά χρήματα, τά κτήματα και όλα τά υλικά αγαθά μας, δέν είναι δικά μας, του Θεού είναι, έμεις έχουμε μόνο τήν διαχειρησί τους.

Πρέπει νά ξέρούμε, ότι ό Θεός θά μάς ζητήσει λογαριασμό και γιά τήν τελευταία δραχμή μας, άν τήν διαθέσαμε σύμφωνα μέ τό θέλημά Του ή όχι.

✘ Έγώ πολύ τον αγαπώ τον Χριστό μας και πιστεύω στη δύναμή Του. Μωρέ, οι Άπόστολοι περνούσαν, και ή σκιά τους θεραπεύε τους πιστούς. Δέν είναι ό ίδιος ό Χριστός μας; Άλλαξε; Εμείς άλλαξαμε!

✘ Νά άφήνης τήν καρδιά σου ολάνοιχτη στό Χριστό μας, όλο άγάπη, όλο λατρεία. Άλλοιώς πάει τό Πνεύμα του Θεού, έφυγε, όταν αρχίζουν τά γιατί τούτο... γιατί εκείνο.

Γέρων Πορφύριος

✘ Αρχίζοντας τήν ιερατική μου ζωή στό μοναστήρι, στό τυπικό των καθημερινών ιερών ακολουθιών προσέθηκε και ή τέλεσι τής καθημερινής Θεϊας Λειτουργίας. Τό πρωί, όρθρου βαθέως, αρχίζαμε τήν ακολουθία και, πριν ξημερώση καλά, τελειώναμε τήν Θεία Λειτουργία. Έτσι, κοινωνώντας καθημερινά τά άχραντα Μυστήρια, έννοιωθα τέτοια δύναμη μέσα μου πού ήμουν σαν λιοντάρι. Τέτοια θεϊκή φωτιά είχε ή ψυχή μου, πού δλη τήν ήμέρα ούτε πεινούσα, ούτε διψούσα, ούτε ζέστη, ούτε κρύο έννοιωθα. Από τό πρωί έως τό βράδυ άκούρατος εργαζόμουν. Άκόμα και τό μεσημέρι τό καλοκαίρι, όταν οι άλλοι Πατέρες ήσυχάζαν στα Κελλιά τους, αναζητώντας λίγη δροσιά, εγώ κουβαλούσα χώμα παχύ και λίπαινα τους κήπους πού καλλιεργούσα έξω από τή Μονή.

Γέρων Ίάκωβος

✘ Παρακάλεσα τον Θεό γιά σάς' ένα χέρι όμως δέν κάνει κρότο μόνο του. Πρέπει νά παρακαλέσετε κι εσεις.

✘ Κανένα μή λυπήσης, γιά τίποτε μή λυπηθής. Έναν φόβο νά έχης: νά μή λυπήσης τον Θεό.

Γέρων Ίερώνυμος

Στὴν Ἀλεξάνδρεια, στὰ χρόνια τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Παύλου, ὅταν ἓνα ζευγάρι πολὺ πλουσίων ἀναπαύτηκε ξαφνικά, ἔμεινε ὄρφανή ἢ μικρὴ κόρη τους, ἀβάφτιστη ἀκόμη. Μία μέρα, ἐκεῖ πού περιποιοῦν τὸν κήπο της, βλέπει ἕναν ἄνδρα πού ἐτοίμαζε κι ἔδενε τὸ σκοινί, γιὰ νὰ κρεμαστῇ. Πανικοβλήθηκε ἡ κόρη, τρέχει κοντὰ του καὶ τὸν ρωτᾷ:

- Τί κάνεις ἐδῶ, ἄνθρωπέ μου;

- Ἄφρησέ με, κόρη μου, τῆς ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, γιατί μ' ἔχει γονατίζει πραγματικά ἢ μεγάλη θλίψη.

- Πές μου ὅλη τὴν ἀλήθεια, τοῦ λέει τότε ἐκείνη, καὶ φαντάζομαι πῶς ἴσως μπορέσω σέ κάτι νὰ σέ βοηθήσω.

Καταστενοχωρημένος ἐκεῖνος τῆς λέει:

- Δυστυχῶς, κόρη μου, χρωστῶ πολλὰ χρήματα, καὶ οἱ δανειστὲς μου μὲ πνίγουν γιὰ νὰ τοὺς τὰ δώσω τώρα· γι' αὐτὸ κι ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ πεθάνω τὸ γρηγορῶτερο γιὰ νὰ μὴ ζῶ τέτοια δυστυχισμένη ζωή...

Ἐκείνη στοργικά τοῦ λέει:

- Σέ παρακαλῶ, πάρε ὅ,τι ἔχω καὶ δώσε πίσω αὐτὰ πού χρωστᾷς· μὰ, μὴν κάνης κακὸ στὸν ἑαυτὸ σου.

Ανακουφισμένος μὲ τὴν ἀπρόσμενη πρότασι, πῆρε ἐκεῖνος τὰ ἀπαραίτητα χρήματα, ξεχρεώθηκε κι αἰσθάνθηκε πάλι τὸν ἑαυτὸ του ἐλεύθερο. Στενεμένη ὅμως ἡ κόρη, πού τῆς ἔλλειψαν τὰ χρήματα, καὶ πεντάρφανη καθὼς ἦταν, ἀναγκάστηκε νὰ δοθῇ στὴν πορνεία γιὰ νὰ ζήσει. Τότε ἀκούστηκαν καὶ μερικοὶ νὰ λένε:

- Ἀνεξερεύνητες οἱ βουλές τοῦ Κυρίου! Ποιὸς ξέρει, ἄραγε, γιὰ ποιούς λόγους συγχωρεῖ ὁ Θεὸς σέ κάποια ψυχὴ νὰ πειράζεται καὶ νὰ ξεπέφτει τόσο πολὺ...

παίρνουν τὴν μορφή σπουδαίων προσώπων τοῦ τόπου, τῆς τάξεως τῶν ἀριστοκρατῶν. Φωνάζουν τοὺς ἀρμοδίους κληρικούς, πρεσβυτέρους δηλαδὴ καὶ διακόνους, καὶ ὄσους ἦταν ταγμένοι γιὰ τὸ μυστήριον τῆς Βαπτίσεως. Καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ρωτᾶνε:

- Ἡ ἀγάπη σας, μπορεῖτε νὰ ἐγγυηθῆτε, γι' αὐτὴν καὶ τὴν πνευματικὴ της κατάστασι;

- Naί, ἀπαντοῦν μὲ μιά φωνὴ ἐκεῖνοι· ἐμεῖς γινόμαστε ἐγγυηταὶ γι' αὐτὴν.

Πῆραν, λοιπόν, οἱ κληρικοὶ τὴν ἄρρωστη καὶ τὴν βαφτίσανε. Μετὰ, τὴν πῆραν οἱ ἀνάδοχοί της, μὲ τὴν ἡγεμονικὴ παρουσία τῶν προυχόντων, καὶ τὴν πῆγαν

στὸ σπίτι της. Καὶ τὴν ρωτοῦσαν, ὅταν ἐφυγαν οἱ ἐπίσημοι ἐκεῖνοι:

- Σέ βλέπουμε λευκοφορεμένη. Ποιὸς ἐγινε

ἀνάδοχός σου καὶ σέ βάπτισε;

Κι ἐκείνη, ἀπλᾶ, τοὺς διηγῆθηκε τὴν ἱστορία:

- Ἦρθαν μερικοὶ, μὲ πῆραν καὶ μὲ πῆγαν στὴν Ἐκκλησία καὶ ἐκεῖ εἶπαν στοὺς κληρικούς καὶ μὲ βαφτίσανε.

- Μὰ ποιοί, τέλος πάντων, ἦταν αὐτοί; Τοὺς ξέρεις; τῆ ρωτοῦσαν.

Καὶ ὅταν ἐκείνη δὲν ἐβρίσκει τί νὰ τοὺς ἀπαντήσει, ἐκεῖνοι πῆγαν καὶ ρώτησαν τὸν Πατριάρχη. Ἐκεῖνος ἐκάλεσε τοὺς κληρικούς πού ἦταν ὑπεύθυνοι γιὰ τὸ ἅγιο Βάπτισμα καὶ τοὺς ρωτᾷ:

- Τὴν δεῖνα κόρη ἐσεῖς τὴν βαφτίσατε;

- Naί, ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι· γιατί ἦρθαν καὶ μᾶς παρακάλεσαν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τοῦ τόπου μας καὶ τὴν βαφτίσαμε.

Ε Λ Ε Η Μ Ο Σ Υ Ν Η Σ

Ομως, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἡ κόρη ἀρρώστησε. Ἄρχισε νὰ συλλογίζεται σοβαρὰ τὴν περιπέτεια τοῦ βίου καὶ τὴν ψυχὴ της καὶ τὴν πλημύρισε ξάφνου ἓνα κύμα κατανύξεως. Φώναξε, λοιπόν, τοὺς γείτονες καὶ τοὺς παρακάλεσε:

- Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Κυρίου, λυπηθῆτε τὴν ψυχὴ μου! Παρακαλέστε τὸν Πάπα καὶ Πατριάρχη, νὰ μὲ βαπτίσῃ καὶ νὰ μὲ κάμη Χριστιανή!

Ἐκεῖνοι γυρνοῦσαν τὴν πλάτη κι ἔλεγαν μὲ περιφρόνησι:

- Καὶ ποιὸς θὰ καταδεχθῇ νὰ γίνῃ Ἀνάδοχος, βαπτίζοντας μιά πόρνη;

Ηθλιβερὴ αὐτὴ κατάστασι τὴν γέμιζε πόνου καὶ θλίψι. Κι ἐνῶ ζοῦσε σ' αὐτὴ τῆ μαύρη ἀτμόσφαιρα, παρουσιάζε-ται ἄγγελος Κυρίου μὲ τὴν μορφή ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖο εἶχε γλυτώσει ἐκείνη κάποτε ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία, καὶ τῆς λέει:

- Τί ἔχεις καὶ εἶσαι τόσο στενοχωρημένη;

Κι ἐκείνη ἀπαντᾷ:

- Ἐπιθυμῶ νὰ βαπτισθῶ καὶ νὰ γίνω Χριστιανή, μὰ κανεὶς δὲν βρέθηκε νὰ μιλῆσῃ στὸν Πατριάρχη καὶ νὰ μὲ βοηθήσῃ...

- Μὴ στενοχωριέσαι καθόλου, τῆς λέει ἐκεῖνος· ἐγὼ θὰ φέρω μερικούς φίλους μου καὶ θὰ σέ μεταφέρουμε.

Καὶ πράγματι, ὁ ἄγγελος πού εἶχε παρουσιαστῆ ἔμπρός της, παίρνει ἄλλους δύο ἄγγελους καὶ, ὑποβαστάζοντάς την, τὴν μεταφέρουν στὴν Ἐκκλησία. Ἐκεῖ μετασηματίζονται καὶ

Ο Πατριάρχης ἔστειλε καὶ κάλεσε τοὺς ἄρχοντες ἐκεῖ-
νους, κατὰ θεῖαν οἰκονομία, καὶ τοὺς ρωτοῦσε ἂν ἐγι-
ναν ἀνάδοχοι στὴ βάπτισι τῆς τάδε κόρης, καὶ ἂν ἐγγυήθηκαν
ἐκεῖνοι γι' αὐτὴν.

Ἐκεῖνοι, ἀπορημένοι, ἀπάντησαν:

- Ἐμεῖς δὲν ξέρομε τίποτε, κι οὔτε θυμόμαστε νὰ χουμε
κάνει ποτέ κάτι τέτοιο.

Τότε ὁ Πατριάρχης ἄρχισε νὰ πληροφορῆται μέσα του,
πῶς τὸ πρᾶγμα ἦταν ἓνα θαῦμα, πού ὠφειλόταν στὴν
θεῖαν οἰκονομία. Ἐστειλε, λοιπόν, νὰ φωνάξουν τὴ νεοφώτι-
στη κόρη καὶ τὴν ρώτησε:

- Πές μου, κόρη μου, τί καλὸ πρᾶγμα ἔχεις κάνει στὴ ζωὴ σου;

- Ἐγὼ, - ἀπαντᾷ ἐκείνη, συμμαζεμένα- μιά πόρνη καὶ θεο-
φτωχὴ, τί καλὸ θὰ μπορούσα νὰ κάμω;

Ἐκεῖνος τὴν ξαναρωτᾷ, ἐπίμονα:

-Γιὰ σκέψου λίγο, κόρη μου· δὲν θυμᾶσαι νὰ ἔχης κάνει
κάποιο καλὸ κάποτε στὴν ζωὴ σου;

Ἐκείνη ἀπάντησε:

- Ὅχι. Ἐκτός μονάχα τοῦτο, ἂν ἐνδιαφέρει: πῶς κάποτε εἶδα
ἓναν ἄνδρα, ἐτοιμὸ ν' αὐτοκτονήσῃ, γιατί τὸν ἐπνιγαν οἱ
δανεισταὶ του γιὰ τὰ χρέη τὰ μεγάλα, κι ἐγὼ τοῦ ἔδωσα ὅ,τι
εἶχα καὶ δὲν εἶχα γιὰ νὰ τὸν γλυτώσω καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώ-
σω ἀπὸ τὰ δεινὰ του. Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔγειρε καὶ
ἀναπαύτηκε ἐν Κυρίῳ.

Ἐκεῖνος τὴν θαυμάζοντας, ἀναφώνησε:

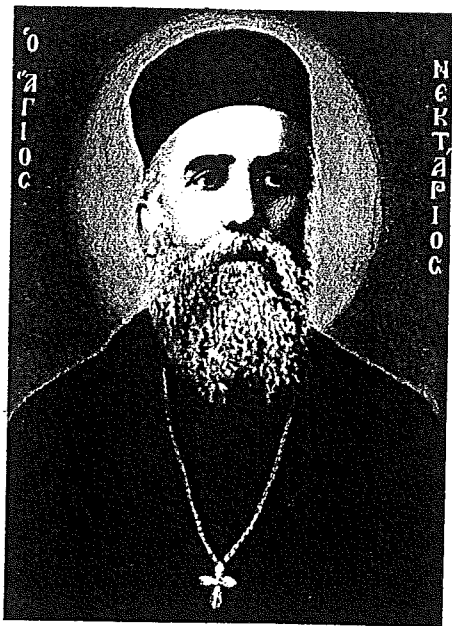
-Δίκαιος εἶσαι, Κύριε, καὶ δίκαιες οἱ κρίσεις Σου!

Εἰρήνευσον!

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος- κατά κόσμον Ἀναστάσιος Κεφαλᾶς- ταξίδευε μέ πλοῖο πρός τούς Ἁγίους Τόπους. Κατά τήν διάρκεια τοῦ ταξιδίου σηκώθηκε τρομερή τρικυμία, ὅπου τό πλοῖο κινδύνευε νά καταποντισθῆ. Ὁ Πλοίαρχος δίδει τά σωσιβία στούς ἐπιβάτες καί τούς ἀπευθύνει τίς τελευταῖες ὁδηγίες. Ξαφνικά τό πλοῖο ἀρχίζει νά βυθίζεται. Ὁ Ἀναστάσιος τρέχει δίπλα στόν Καπετάνιο, πού ἀκόμα εἶναι στό τιμόνι καί βγάζει δυνατή κραυγή: **“Θεέ μου, δέν θέλω νά πεθάνω!... Θέλω νά Σέ κηρύξω... Γιατί τό ἐπι- τρέπεις αὐτό; ΚΥΡΙΕ, ΒΟΗΘΗΣΕ ΜΑΣ”**. Αὐτό τό ἐπανάλαβε πολλές φορές, καί μέ πολλή ταχύτητα βγάζει ἕναν ξύλινο Σταυρό, πού τοῦ εἶχε δώσει ἡ γιαγιά του, ὡς φυλαχτό, τόν βυθίζει στήν θάλασσα καί κραυγάζει: **“ΣΙΩΠΑ. ΠΕΦΙΜΩΣΟ”**. Αὐτό τό ἐπαναλαμβάνει τρεῖς φορές. Μέ τήν τρίτη, τό θαῦμα γίνεται. Ἐρχεται νηνεμία, ἡ θάλασσα ἡρεμεῖ, γαληνεύει.

Στό πλοῖο ἐπικρατεῖ βαθειά συγκίνηση, ἐνθουσιασμός. Δοξολογίες στόν Θεό καί ἐπευφημίες στόν μικρό Ἅγιο. Δυσ-

τυχως οἱ οἰσίες τοῦ τελειώ- ἐδώ. Στήν θεία του ρη τόν ἀπό τήν νη θάλασ- ται τό σχο- χάνει. Ἡ ρια του γράφετα. προχωρεῖ στό κύτος γονται δυ- πήματα. νουν δύο μιά βάρκα

στενοχώ- οἱ δοκιμα- Ἁγίου δέν νουν ὡς προσπά- νά ἀνασύ- Σταυρό γαληνεμέ- σα, κόβε- νί καί τόν στενοχώ- δέν περι- Καθώς τό πλοῖο, του ἀκού- νατά κτυ- Κατεβαί- ναῦτες μέ νά δοῦνε

τί συμβαίνει, ἀλλά δέν βρίσκουν τίποτε. Τά κτυπήματα, ἐν τού- ταις, συνεχίζουν. Μετά ἀπό δεύτερη καί τρίτη ἀκαρπη προσπάθεια, σταματοῦν οἱ ἔρευνες, πρός μεγάλη λύπη τοῦ Ἁγίου μας.

Ὄταν τό καράβι ἐφθασε στό λιμάνι καί κατέβηκαν ὅλοι οἱ ἐπιβάτες, δύο ναῦτες ξανακατέβηκαν στό κύτος τοῦ πλοίου καί, πρός μεγάλη τους ἐκπληξι, εἶδαν ὅτι τά χτυπήματα προέρχονταν ἀπό τόν Σταυρό τοῦ Ἀναστασίου, πού τό σχοινί του εἶχε δεθεῖ ἀπάνω σέ μιά ἀλυσίδα τοῦ καραβιοῦ. Ἀνεβαίνουν ἐπάνω καί μέ χαρά μεγάλη φωνάζουν; “Κεφαλᾶ... Κεφαλᾶ... Γύρισε πίσω... Βρέθηκε ὁ Σταυρός...”

Ἡ χαρά τοῦ μικροῦ Ἀναστασίου δέν περιγράφεται. Ξεσπᾶ σέ ἀσταμάτητες δοξολογίες στόν Θεό...

Αὐτόν τόν Σταυρόν τόν φοροῦσε κατόπιν στή ζωὴν του πάντοτε. Εἶναι ὁ Σταυρός πού φαίνεται στήν ἀνωτέρω εἰκόνα του, στήν ὁποία ὁ Ἅγιος εἶναι μέ τόν καλογετικό σκουφο.

Απο
το

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Ὁ Ἀββᾶς Σιλουανός ἦταν Ἡγούμενος σ' ἕνα μικρό Μοναστήρι πάνω στό ὄρος Σινᾶ, πού εἶχε ὄλους - ὄλους δώδεκα μοναχοῦς. Ἀπ'αὐτούς ξεχώριζε, γιά τήν ἀδιάκριτη ὑπακοή του, ἕνας νέος ἀπό ἀρχοντική γενιά, πού τά εἶχε θυσιάσει ὅλα γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Μέ τίς ἀρετές του ὁ νέος εἶχε γίνει πολύ ἀγαπητός στόν Ἀββᾶ Σιλουανό. Οἱ ἄλλοι μοναχοί ὁμως φθόνησαν τόν Μάρκο - ἔτσι ἔλεγαν τόν καλό νέο - καί παραπονέθηκαν στούς Πατέρες τοῦ Σινᾶ, πῶς τάχα ὁ Γέροντάς τους ἔκανε ἀδικες διακρίσεις.

Ἐκεῖνοι τότε πῆγαν νά ἐλέγξουν τόν Ἀββᾶ Σιλουανό. - Ἐλάτε, τοῦς εἶπε ταπεινά ὁ Ἅγιος Γέροντας, νά βεβαιωθῆτε μόνοι σας, τί εἶναι ἐκεῖνο πού κάνει τόν Μάρκο νά ξεχωρίζη ἀπό τοῦς ἄλλους.

Τοῦς πῆρε κι ἔκαναν ἕνα γύρο σ' ὅλο τό Μοναστήρι. Ὁ Ἀββᾶς στεκόταν ἔξω ἀπό κάθε κελλί, χτυποῦσε τήν πόρτα καί φώναζε τόν Ἀδελφό μέ τ' ὄνομά του. Ἀπό μέσα ἀκουγόταν ἡ φωνή ἐκείνου:

- Τώρα ἀμέσως, Ἀββᾶ. Ἀλλά κανεῖς δέν παρουσιάζοτανε. Καί λίγο πιό πέρα:

- Αὐτή τήν στιγμή δέν μπορῶ, εἶμαι ἀπασχολημένος. Σέ ἄλλο κελλί πάλι:

- Σέ λίγο, Ἀββᾶ, μόλις τελειώση ἡ σειρά πού πλέκω.

Ἐφθασαν τέλος καί στό κελλί τοῦ Μάρκου.

Μόλις ἀκουσε τήν φωνή τοῦ Γέροντά του, ὁ καλός ὑποτακτικός πετάχτηκε εὐθύς ἔξω. Ὁ Ἀββᾶς Σιλουανός βρῆκε μιά πρόφασιν νά τόν ἀπομακρύνῃ κι' ὕστερα εἶπε στούς Πατέρες:

- Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι μοναχοί πού φώναξα; Οὔτε ἕνας δέν ἦρθε, ἐκτός ἀπό τό εὐλογημένο τοῦτο τέκνο τῆς ὑπακοῆς.

Μπήκαν στό κελλί τοῦ Μάρκου. Ζωγράφισε καί εἶχε ἀφήσει ἀτελειώτη μιά μικρή καμπύλη, γιά νά ὑπακούσῃ στό κάλεσμα τοῦ Γέροντός του.

- Ἀξίζει πραγματικά τήν ἀγάπη σου, εἶπαν οἱ Πατέρες στόν Ἀββᾶ Σιλουανό. Ἀπό σήμερα θά ἔχη ξέχωρη καί τήν δική μας ἐκτίμησι, γιατί κι ὁ Θεός τόν ἔχει χαριτώσει.

Ἄλλη φορά πάλι περπατοῦσαν στήν ἔρημο οἱ Πατέρες μαζί μέ τόν Ἀββᾶ Σιλουανό. Πιό πίσω ἐρχόταν ὁ Μάρκος μέ ἄλλους Ἀδελφούς. Ὁ Γέροντας, γιά νά δείξῃ στούς Πατέρας τήν ἀδιάκριτη ὑποταγή τοῦ ὑποτακτικοῦ του, φώναξε τόν Μάρκο καί, δείχνοντάς του ἕνα σάλιαγκο, πού σερνόταν λίγο πιό ἐμπρός, τοῦ εἶπε:

- Βλέπεις, παιδί μου, αὐτό τό βουβάλι;

- Ναί, Ἀββᾶ, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

- Βλέπεις καί τά κέρατά του, σχεδόν 2 πιθαμές;

- Ναί, Ἀββᾶ, ἔκανε ὁ Μάρκος, πού ἔβλεπε μόνο μέ τά μάτια τοῦ Γέροντός του. Καί ἔτσι ἄλλη μιά φορά οἱ Πατέρες βρῆκαν ἀφορμή νά θαυμάσουν τόν ἀφοσιωμένο ὑποτακτικό.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ

Στά χρόνια της βασιλείας του Νικηφόρου Γ' του Βοτανειάτη (1078 - 1081), ήσυχάζε στο Άγιον Όρος, στην τοποθεσία Δάφνη, ο Μοναχός Ευθύμιος με την συνοδεία του. Ύστερα όμως από επιδρομή των Σαρακηνών, αναγκάστηκαν να φύγουν και να εγκατασταθούν στη θεία που βρίσκεται σήμερα ή Μονή Δοχειαρίου. Αύτοι έχτισαν εκεί τη Μονή.

Τόν Ευθύμιο διαδέχθηκε ο άνηψός του Νεόφυτος. Ο Νεόφυτος είχε στον κόσμο μεγάλη περιουσία, που την διέθεσε τώρα για να χτίση Εκκλησία και να ασφαλίση τη Μονή με τειχοκαστρο και πύργο. Ήταν όμως λυπημένος, γιατί τα χρήματα δεν έπαρκοῦσαν για την άγιογράφησι του Ναού. Ζήτησε τότε τη βοήθεια του Θεού, κι' Εκείνος απάντησε με τό ακόλουθο θαύμα:

Εξήντα μίλια από τό Άγιον Όρος, στο νησί Λόγγος, είχε ή Μονή ένα μετόχι, κι εκεί κοντά βρισκόταν στύλος αρχαίος με την επιγραφή: "Όποιος με χτυπήση στο κεφάλι, θά βρή χρυσάφι άφθονο".

Πολλοί δοκίμαζαν, πετώντας πέτρες στην κορυφή του στύλου, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Κάποτε, ένας εικοσάχρονος νέος, εργάτης στο μετόχι της Μονής, άφου συλλογίστηκε πολύ, αποφάσισε να σκάψη στο σημείο όπου έπεφτε ή σκιά της κορυφής του στύλου με την άνατολή του ήλιου. Καθώς έσκαβε, βρήκε μιά μαρμαρίνη πλάκα και κάτω άπ' αυτήν ένα μεγάλο χάλκινο δοχείο γεμάτο χρυσά νομίσματα.

Χαρούμενος για τό εύρημα, σκεπάζει τό δοχείο και τρέχει στο Μοναστήρι.

- Γέροντα, λέει έμπιστευτικά στον Ήγούμενο Νεόφυτο, βρήκα χρυσάφι πολύ στο μετόχι μας. Δώσε εύλογία να έρθουν μοναχοί, για να τό φέρουμε στο Μοναστήρι.

Ο Ήγούμενος κάλεσε τρεις μοναχούς που, με όδηγό τον νέο, πήγαν, έβγαλαν τό χάλκωμα μαζί με τό μάρμαρο που τό σκέπαζε, μπήκαν στο καίκι και ξεκίνησαν για τό μοναστήρι. Οι μοναχοί όμως δεν άντεξαν στον πειρασμό. Σκέφτηκαν να ρίξουν τον εργάτη στην θάλασσα και ν' άρπάξουν τό χρυσάφι.

"Ετσι κι έκαναν. Όταν άρχισε να βραδιάζη, έδεσαν τό μάρμαρο στον λαμό του νέου και τον πέταξαν στη θάλασσα.

Εκείνος, ενώ βυθιζόταν, φώναξε:

- Άγιοι Αρχάγγελοι, σώστε με!

Οι μοναχοί, στο μεταξύ, μοιράστηκαν τό χρυσάφι, τό έκρυσαν έξω από τό Μοναστήρι και οι ίδιοι έμειναν στον άρσανά. Ο νέος που χωρίς να τό καταλάβη βρέθηκε μέσα στην Εκκλησία, από τον φόβο του κοκάλωσε και άποκομήθηκε.

Οταν σήμανε ο ήρθος και πήγε ο εκκλησιαστικός ν' άνοιξη την εκκλησία, είδε μέσα τον νέο και τρόμαξε. Τρέχει τότε στον Ήγούμενο και του λέει:

- Γέροντά μου, είδα ένα φάντασμα στην Εκκλησία και δεν μπορώ να μπώ.

- Μή φοβάσαι, του άπαντάει εκείνος. Κάνε τον σταυρό σου και προχώρησε με θάρρος.

Ο μοναχός έκανε δεύτερη άπόπειρα, αλλά είδε και πάλι τον νέο. Κάλεσε τότε τον Ήγούμενο, που διαπίστωσε πως τό φαινόμενο ήταν άληθινό. Ο νέος κομόταν πεσμένος στο έδαφος, με την πέτρα δεμένη στον λαμό. Ο γέροντας χτύπησε κάτω τό ραβδί του και τό παιδί ζύπνησε.

- Που βρίσκομαι; ρώτησε. Μου φαίνεται πως είμαι στην θάλασσα, όπου μ' έρριξαν οι μοναχοί.

- Δεν ξέρεις που βρίσκεσαι; Είσαι στο Μοναστήρι, μέσα στην Εκκλησία. Εγώ είμαι ο Ήγούμενος Νεόφυτος. Πές μου, λοιπόν, πως βρέθηκες εδώ;

Τό παιδί ζήτησε να τον αφήσουν λίγο για να συνέλθη, κι ύστερα διηγήθηκε ό,τι είχε συμβεί.

Τό πρωί ο Ήγούμενος συνάντησε τούς τρεις εκείνους μοναχούς, που είχαν στο μεταξύ άνεβεί στη Μονή, και τούς ρώτησε:

- Πατέρες, τί έγινε με τον θησαυρό;

- Ψέματα ήταν, Γέροντά μου, άπάντησαν εκείνοι. Μας άπάτησε ο νέος, γι' αυτό τον άπειλήσαμε κι έφυγε.

- Καλά. Πάμε τώρα στην Εκκλησία να εύχαριστήσουμε τον Θεό.

Μπαίνοντας στον Ναό, βλέπουν κατάπληκτοι τό παιδί με την πέτρα δεμένη στο λαμό του. Ήταν τόσο αναπάντεχο, που έμειναν άφωνοι. Ο Ήγούμενος τούς άπειλησε κι έφεραν όλο τό θησαυρό στο Μοναστήρι. Ύστερα τούς έδωξε για πάντα, ενώ τον νέο τον κούρεψε μοναχό. Την Εκκλησία την άγιογράφησε και την αφιέρωσε στους Άγίους Ταξιάρχες Μιχαήλ και Γαβριήλ.

Αθωνική

πολιτεία

ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σίμων Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Άργυρώ Παχή

Άδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 6000 δρχ.

